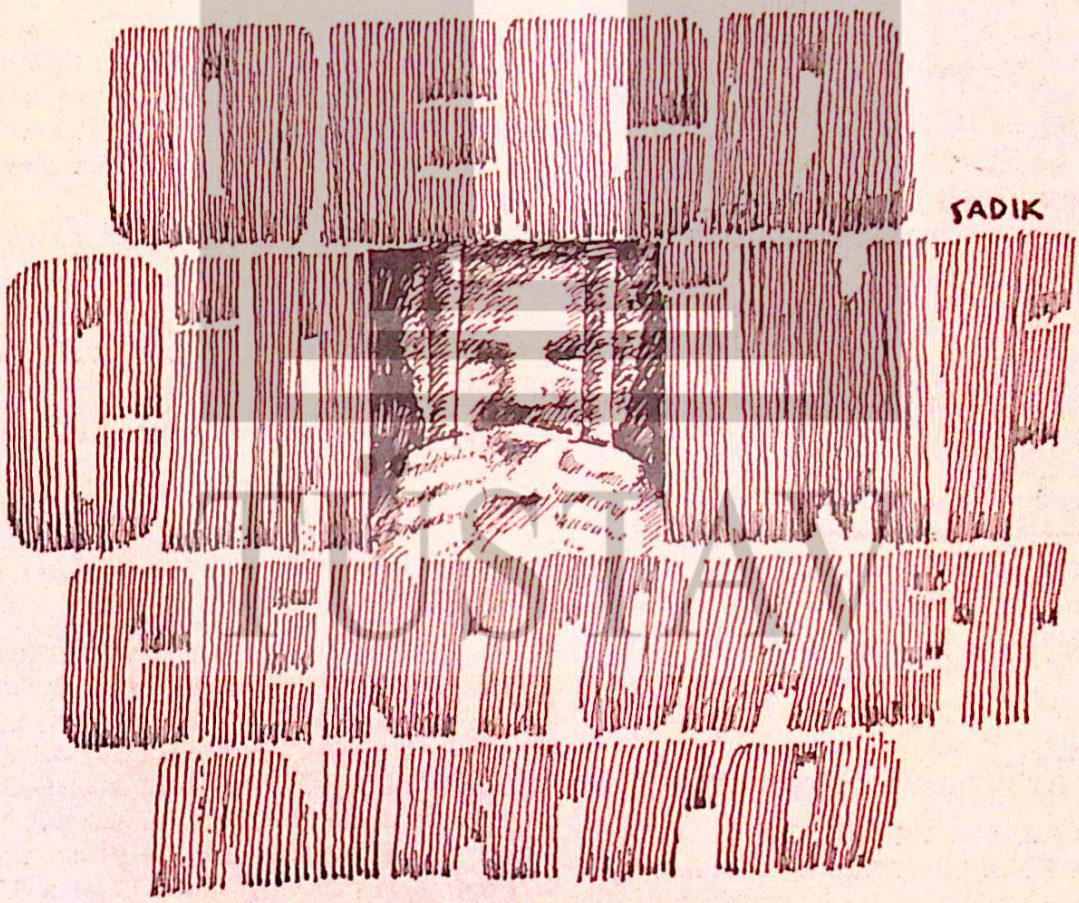
Ahmet Aslan
tarafından
TUSTAV'a
bağışlanmış

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE / SAYI: 63 / 18.12.1978 / 350 KRŞ.

YARALIM BU HAYASIZ KUŞATMAYI!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
Osmanlı Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır

Baskı Tarihi:
18.12.1978

İÇİNDEKİLER

Başyazı
YARALIM BU HAYASIZ KUŞATMAYI 3

«DEVRİMCİ YOL»UN OLİGARŞİ ANLAYIŞININ ELEŞTİRİSİ (2) 5

AYBAR'IN TEKZİBİ 7

EVET BAYRAK YENİ ELLERDE 10

«KURTULUŞ» AYIP EDİYOR 12

DEVRİMCİ ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ 15

OKUR MEKTUBU

Çine'nin bir köyünden mektup aldık. Şöyle deniyor mektupta:

«Saygıdeğer devrimci arkadaşlar,

Küçük bir köyde oturmaktayız. Nüfusu beşyüz kadar olan bir köyde on tane «Bağımsız Türkiye», on tane «Devrimci Militan» satılmaktadır. Bağımsız Türkiye»nin 52'nci sayısından itibaren her sayısını okuyoruz.

«Temelimiz işçi, köylüye dayanıyor, ama, bütün yayınlar işçi üzerinedir. Fakat köylüye yönelik hemen hemen hiç yazı yayınlanmıyor. Bundan sonra yayınlarınızda köylülerimize yönelik yazılar yayınlanmasını istiyoruz.

«Köyümüzdeki devrimci arkadaşlardan selamlar.»

M. Ü.

Köylü arkadaşlar haklıdır. Gerçekten yayınlarımızın eksiklikleri var elbet; ama, en eksik yanımız, arkadaşların dediği gibi köylüye yönelik yayın yapamamamız. Bu, bizim sorumluluğumuz olduğu kadar «Bağımsız Türkiye» ve «Devrimci Militan»ın kırsal bölgelerdeki okurlarının da sorumluluğu. Devrimci dergiyi okumak yetmez. Her bilinçli okur, kendini hem okur, hem yazar saymalıdır. Yöresindeki emekçi halkın mücadelesine ilişkin her haberi, her yorumu bize ulaştırmayı görev bilmelidir. Bu eksikliğimizi giderecek isek hep birlikte çaba göstererek gidereceğiz. En iyi, en başarılı devrimci dergi, tüm emekçi okurlarının kollektif çalışmalarıyla meydana gelen dergidir. Çine'li köylü kardeşlere devrimci selamlar.

B. T.

BAŞYAZI

Yaralım Bu Hayasız Kuşatmayı!

«Tek umut Ecevit» yığınların umudu olmaktan çıktı. Bağımlı kapitalizmin siyasal üstyapısında egemen güçlerin yumuşak, reformcu yüzünün baş temsilcisi çevresinde yaratılan «Halkçı Ecevit» imajı iyice silikleşmiştir. Artık en bağnaz CHP yanlıları bile işlerin kötüye gittiğini, tutulan yolun bir çıkmaz olduğunu görmezlik edemiyor.

Bugünün tarihsel koşullarında, Türkiye'nin emperyalizme bağımlı ülke durumunu koruyarak, ülke ekonomisini «enkaz» durumuna sürüklemiş olan emperyalizm ve işbirlikçilerine ilişmeden çıkmazdan kurtulmak için debelenen bir iktidarın bu duruma düşmesi kaçınılmazdır.

Bugüne dek elde edilen tek sonuç bazı borçların ertelenmesidir. Ne pahasına? Bir MC hükümetinin bile, halktan çekinerek bulunamıyacağı ödünler pahasına.

Kapatılan Amerikan üslerini olup bittiye getirip yeniden açtılar. Üstelik AVACS sistemine girerek Anadolu'nun göbeğinde yeni bir NATO üssü aşma yükümlülüğü altına girdiler. IMF gibi, Dünya Bankası gibi uluslararası mali-sermaye kurumları ne dediyse hemen hemen eksiksiz yaptılar. Şimdi de Kıbrıs'ta Amerikan barış planını olduğu gibi kabul etmeye hazırlanıyorlar. Güngeçmiyor ki emperyalist batıya bağlılık demeçleri vermesinler.

Oysa borçların ertelenmesi için bu kadarına gerek yoktu. Türkiye zaten vadeleri gelmiş borçlarını ödeyecek durumda değildi. Para babalarının borçları ertelemesi için ödün değil, bu gerçeğin sineye çekilmesidir. İflas durumuna sürüklenmiş bir tüccarın iyice yıkılıp yerle bir olması alacaklıların işine gelmez. Borç ertelemekle batının mali sermaye çevreleri her akıllı alacaklının yapacağı şeyi yapmışlardır.

Ama IMF'nin «yeşil ışık» denen şeyi bir türlü yanmıyor. «Taze para» denen şey bir türlü bu yönde akıtılmıyor. Hastayı diriltmek için herhangi bir davranışa geçtikleri yok. Ölmesine de razı değiller. Onu can çekişir durumda tutmayı yeğ sayıyorlar!

IMF'nin, Dünya Bankası'nın, kedi fareyle oynar gibi hareket etmesinin, NATO'nun, AET'nin vaatlerinin hep lafta kalmasının anlamı bu.

Taze para sağlasalar ne olacak? Bağımlı kapitalizmin dibi delik kazanını doldurmanın olanağı yok. Türkiye emperyalist tekellerin ve işbirlikçi sermayenin tatlı kârlar ülkesi olarak kaldıkça bu paranın önünde sonunda hangi kasalara akacağı belli. Taze para, kazanı birkaç parmak dolduracak ve, düzen değişmedikçe, kısa bir süre sonra yeniden boşalan kazan ve gene vadesi gelmiş milyarlarca dolarlık borçla karşılaşacağız. Ve bu arada enflasyon - devalüasyon - enflasyon kısır döngüsü dahada hızlı döner hale gelmiş olacak. Yeni sömürgeciliğin kıskacına yakalanmış bağımlı ülkenin kaçınılmaz kaderi bu.

İç politikada durum daha iç açıcı değil. Özgürlük ve demokrasi türküleri söyliyerek iktidara geldiler. Şimdi en ilkel demokratik hakları ortadan kaldırma, sivil sıkıyönetimi biran önce uygulama çabasındadırlar. Faşizme karşı olduklarını iddia ediyorlar. Ama faşizmin kaynaklarına dokunmayı akıllarından bile geçirmiyorlar. Hem NATO'cu hem NATO'nun yan ürünü olan Kontr-Gerilla'ya karşı olunamaz. Onun için kontr-gerilla sözcüğünü ağızlarına almamaları doğaldır. ABD dümen suyunda bir politika uygulayarak Amerikan casusluk örgütü CIA ile içiçe çalışan ve neredeyse bu örgütün Türkiye şubesi durumuna düşürülen MİT'in 12 Martçı kadrolarını etkisiz duruma getirecek bir uygulamaya gidilemez. Onun için MİT, dün açık faşizm döneminde ne idiyse, bugün de odur. Ve bu koşullarda baskı kuvvetlerinin yetkilerini genişletmek için yeni yasa tasarılarıyla geliyorlar.

Emperyalizm ve işbirlikçi sermaye, herzamankinden daha büyük bir cür'et ve şımarıklık

içinde taleplerini dayatıyor da dayatıyor. Kendi halkından, onun muazzam ulusal ve demokratik direniş gücünden korkan bir iktidar ödün üstüne ödün veriyor. Yaranırım umuduyla, sonunda dine imana gelirler umuduyla. Küçük burjuvanın ham hayalidir bu.

Yaranabilecekler mi? Hayır! Yüz buldukça aztar isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerinin Ecevit'e ve partisine münasip gördükleri rol bellidir: Kestaneleri ateşten çekmek. Bir MC' nin iktidarının tüm gayretkeşliğine karşın yapmaya gücü yetmiyeceği işleri yaptırmak ve sonunda onu suyu sıkılmış limon kabuğuna çevirmek.

İran halkının yığınsal demokratik şahlanışından sonra ABD ve müttefikleri Orta-Doğu'da tehlikeye düşen çıkarlarını korumak için Türkiye'de yarı önlemlerle artık yetinemezler. Amerika işi sıkı tutmak kararındadır.

Amerika'nın işi nasıl sıkı tuttuğunu, bu ekonomik altyapının doğal siyasal üst yapısının olduğunu anlamak için altyapısı Türkiye'ninkine benzeyen bağımlı kapitalizm ülkelerine bir bakın. Güney Amerika'nın satılmış generallerin faşist dikta rejimlerine, Asya'nın Güney Kore'sine, Tayland'ına, Endonezya'sına bakın. İflas halinde bağımlı kapitalizm ile siyasal üstyapı arasında o biçim bir uyumluluğu sağlamak emperyalizm ve işbirlikçilerinin hesabındadır. Amerikan elçisinin resmi demecinde bize Brezilya ile Arjantin'i, Güney Kore ile Endonezya'yı örnek olarak göstermesi gelişigüzel sözleri değil. Dervişin fikri neyse, zikri de odur. İşbirlikçi sermayenin kodamanlarının, Narinlerin, Sabancıların Konya'da cuntacılarla gizli toplantılar yapmaları raslantı değil. Türkiye'de CHP'nin de başını yiyecek bir yeni ve ekisinden çok daha kanlı 12 Martı tezgahlama planlarının uygulama doğrultusunda ilk adımlar atılmıştır bile.

Son günlerde İngiliz büyük sermayesinin yayın organı sayılan «The Economist» çok ilginç bir yazı yayınladı. (Bkz: Milliyet, 14 Aralık) Bu yazıda Bülent Ecevit tarafsızlık hayallerine kapılmakla yani NATO'dan ayrılma ve Sosyalist kampa yaklaşma niyeti taşımakla suçlanıyor. SSCB'nin ülkemizinde içinde bulunduğu bölgede önemli ilerlemeler kaydettiği ileri sürülüyor, ve Türkiye'deki durum Afganistan'daki, Etiyopya'daki durumla aynı imiş gibi gösteriliyor.

«The Economist» gibi önemli bir yayın organı NATO'cu, AET'ci, CENTO'cu bir iktidarın yönettiği Türkiye'nin durumunun, devrim bunalımı içinde olan bir Etiyopya ile, bir Afganistan ile kıyaslanamıyacağını pek iyi bilir. Burada bir yanılgı mı söz konusudur. Kasıtlı bir yanılgıdır bu. Eğer Ecevit bir Mengistu ise, emperyalistlerin gözünde onu devirmek Batı'nın çıkarlarının emrettiği bir görevdir. Burada batı kamu oyunun Türkiye'de bir faşist darbeye hazırlanması doğrultusunda bir girişimdir söz konusu olan.

Şili'de de böyle yapıldı. Darbeden önce aylarca Batı kamuoyu hazırlandı. Ilımlı sol lider Allende'nin değişmez adı «Şili'nin marksist başbakanı Salvador Allende» idi. Ama örneğin sosyalist ülkelerin başbakanlarından söz edilirken nedense bunların marksist olduklarına işaret edilmiyordu. Bizim TRT bile, papağan gibi bu tekerlemeyi yineledi durdu. Şimdi aynı kaynakların Ecevit'i Mengistu ile aynı sepete koyması hayra alamet değildi.

Bu durumda Türkiye'nin ulusal ve demokratik güçlerinin yapacağı tek şey var: Emperyalizme ve işbirlikçilerinin dağarcığındaki alternatif planların en kanlısının uygulama aşamasına her an konabileceği gerçeğini göz önünde tutmak; Yurdumuzun karşılaştığı büyük tehlikeler karşısında yurtseverliğin emrettiği uyanıklığı elden bırakmamak; emperyalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza durmak, halkımızın muazzam gücünü bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi için seferber etmek.

Bu ulusal ve demokratik güçler cephesinde elbetteki en tutarlı yurtseverler olan sosyalistler belirleyici rol oynayacaklardır. Tarihin emri budur. Ama ilk kurtuluş savaşımızda doğmuş bir parti olarak, tabanında «Bu düzen değişmelidir» sloganını ciddiye almış olan nice unsur barındıran bir parti olarak, temsil ettiği küçük burjuva emekçi yığınların bağımsızlık ve demokrasi özlemlerine tüm sırt çevirmesi olanaksız olan, kendisi de faşist darbenin hedefi bir parti olarak CHP için de tek kurtuluş yolu budur.

Yaralım bu hayasız kuşatmayı!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

İNCELEME

"DEVRİMCİ YOL"un Oligarşi Anlayışının Eleştirisi (2)

Emperyalizmin, kapitalizmin tekelci evresi olduğu temel doğrusu evrenseldir. Tekelci evre bazı yerlerde emperyalizmdir bazı yerlerde değildir gibi bir düşünce kesinlikle yanlıştır. Öyleyse hem bizim ülkeler tekelci yapıya sahip olacak hem de emperyalist olmayacak; bu çok açık bir çelişkidir. Bu çelişki tekelci yapının bizim gibi ülkelere, emperyalizm tarafından aşı gibi aşılandığı ve bizim gibi ülke sermayelerinin «doğuştan tekelci» olduğu yanlış görüşünden kaynaklanmaktadır. Peki tekelci evre aşılanıyor da, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperylizm neden aşılanmıyor? Tekelci yapıya sahip oluyor da niçin emperyalist aşamada olmuyor? Kapitalizmin tekelci evresi (tekelci kapitalizm) biz de niçin emperyalizm demek olmuyor? Bu evrensel doğru niçin bizim gibi ülkelere gelince geçerliliğini yitiriyor? Bu sorulara bilimsel bir karşılık verilemez. Çünkü bizim gibi ülkelerin yapısı, feodal ilişkileri de bağrında taşıyan bağımlı kapitalist bir yapıdır. Tekelci kapitalizm değil.

Burada karıştırılmak istenen iki olgu, kapitalist gelişmenin ve son derece yüksek bir yoğunlaşmanın yol açtığı tekelleşme ile gelişme ve yoğunlaşma ne olursa olsun sözlük anlamında «tekel» olma halidir.

Peki ama, ticari kapitalizm döneminde ihracat tekellerinden, feodal loncaların kendilerine özgü tekel durumundan, Osmanlılardaki yeddi-vahit (Tekel) kurumundan emperyalist aşamaya özgü tekelleşmeyi ayırd eden ölçüt ne olacaktır? Bu ölçüt, olağanüstü ölçüde bir kapitalist gelişme, üretiminde ve sermayede son derece hızlı ve yüksek bir yoğunlaşmadır. Burada esas dikkat edilmesi gereken nokta, durumun ne olursa «tek-el» olmak haliyle, kapitalist gelişmenin bir aşaması olarak ortaya çıkan tekelleşmenin birbiriyle karıştırılmaması gerektiğidir.

Devam edelim tekelleşmenin ve tekellerin ne olduğuna. Burada hemen Nikitin'in sözleri aklımıza geliyor:

«Tekelci gruplar, her şeyden önce, özellikle üretimin hızlı bir tempoda geliştiği ağır sanayi kollarında ortaya çıkar. Bununla birlikte, tekeller ağır sanayiden sonra diğer sektörlere yayılır.»

(Nikitin, Ekonomi Politik, Sol Yayınları S: 181)

Nikitin'in burada söyledikleri, tekelleşmenin ilkin ağır sanayide ortaya çıktığı ve bu ağır sanayinin yoğunlaşmaya, merkezileşmeye ve tekelleşmeye yataklık etme olgusudur. Çünkü, ağır sanayi; temel sanayi dalları, dev boyutlu işletmeler, büyük üretim birimleri, dev sermayeler ve çok sayıda işti istihdam edilmesini gerektirecek sanayi kollarıdır. Tekelleşmeye yataklık etmesi buradan gelir. Bu da bize tekelleşme olgusunun gelişmiş kapitalist ülkeler olmaktan ayrı düşünülemeyeceğini pek güzel anlatır.

Bu noktada, «Türkiye'de tekelleşmenin olduğunu savunan arkadaşlara bir soru soralım. Tekelleşme ilkin ağır sanayide oluştuğuna göre, Türkiye'de de tekelleşme olabilmesi için bir ağır sanayiin olması gerekecektir. Hangi ağır sanayiden sözedebiliriz Türkiye'de? Yoksa vidalama (montaj) sanayiine ağır sanayi mi diyeceğiz?

Biz yine Lenin ustaya kulak verelim:

«Üçüncü olarak tekeller, bankalardan çıkmıştır. Eskiden mütevazi birer aracı olan bankalar, bugün mali sermaye tekelini ellerinde tutmaktadırlar. En ileri kapitalist ülkelerdeki, beş büyük bankanın üçü, sınai sermayenin ve banka sermayesinin

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

«kişisel sermayelerin ve nakdi gelirlerin en büyük kısmını denetim altına almış bulunuyor. Günümüz burjuva toplumunda, istisnasız bütün kurumların üstünde sımsıkı bir bağımlılık ağı germiş bir malı oligarşi: tekelin en çarpıcı özelliği budur. (abç)»

(Lenin, Emperyalizm, Sol Yayınları S: 155)

Demek ki tekelin en çarpıcı özelliği, günümüz burjuva düzeninde, istisnasız, bütün kurumların üzerinde sımsıkı bir bağımlılık ağı germiş olan mali oligarşi imiş. Hani, Türkiye'de tekelin en çarpıcı özelliği olan mali oligarşi? Tabii arkadaşların bu soruya verecekleri cevap belli. Metropol ülkelerdeki yönetimin özü, niteliği finans oligarşisidir, bizdeki ise oligarşidir. Yukarıda Türkiye'deki yönetime oligarşi denip denemeyeceğini incelemiştik. Bu konuya tekrar dönmeyelim.

Tekellere has diğer bir özelliği yine Lenin'den dinleyelim. Şöyle diyor Lenin:

«Dördüncü olarak, tekeller, sömürgecilik siyasetinden doğmuştur.»
(Age, S: 155)

Evet, tekelleşmeyi doğuran diğer bir neden de sömürgecilik siyasetidir. Ve bu siyaseti de, günümüzde sadece emperyalist ülkeler sürdürmektedirler. Bizim gibi bağımlı kapitalist ülkeler değil.

Gelelim tekelci sermayeye. Türkiye'de bir tekelleşme olmadığına göre, bu tekelci sermaye neyin nesi oluyor? Bizim bildiğimiz ve Lenin'in söylediği kadarıyla üç türlü tekelci sermaye vardır. Tekelleşmiş sanayi sermayesi, tekelleşmiş banka sermayesi ve her ikisinin içiçe geçmesinden doğmuş olan mali sermaye. Biz başka türlü bir tekelci sermaye bilmiyoruz. Şimdi bu arkadaşlara soralım: Türkiye'deki tekelci sermayenin niteliği nedir? Arkadaşların bu soruya cevap vermeleri imkansız gibi gözüküyor. Şimdiye kadar bu çevrenin dergilerinde (eskiden DGD, şimdi DYD) böylesi bir açıklamaya rastlamadık. Bunun için bu soruya biz cevap aramak zorunda kalacağız.

Besbelli ki, Türkiye'de bir tekelci sermayenin varlığından söz ediliyorsa, başlı başına bir tekelleşmiş banka sermayesinden veya başlı başına bir tekelleşmiş sanayi sermayesinden dem vurulamaz. Gerçekten de, hiç bir gören gözün inkar edemeyeceği gerçek banka sermayesinin sanayii büyük ölçüde desteklemekte ve sanayi sermayesiyle kaynaşmakta olduğudur. (En azından Akbank ve İş Bankasının Vehbi Koç ve Sabancı'yı desteklediği ve desteklemekte olduğu olgusu) Türkiye'de bir tekelleşme de olduğuna göre bu sermayeye ne diyeceğiz? Mali sermaye... Doğaldır ki Türkiye'de tekelleşmeyi savunan arkadaşlar buna itiraz edeceklerdir. «Biz Türkiye'de finans kapitalin olduğunu savunmuyoruz» diyeceklerdir. Evet...! ne yazık ki arkadaşlar söylediklerinizin sonucu buraya çıkmaktadır. Kabul etseniz de, etmeseniz de, Yani başka bir deyişle Türkiye emperyalist bir ülke haline getirilmektedir. Çünkü Lenin'in de söylediği gibi, emperyalizmin ayırıcı özelliği mali sermayedir

Demokrasinin (burjuva) karşıtı olarak oligarşi denecekse, ülkede tekelci bir azınlık yaratmaya gerek yok, uluslararası finans oligarşisinin, emperyalizm çağının biricik oligarşik gücünün, yazarın da dediği gibi, yerli burjuvaziyi yönlendiren bu gücün, işbirlikçi sınıflar aracılığıyla uyguladığı demokratik olmayan bir yönetimdir Türkiye'deki. Yazıda da dendiği gibi demokrasi olmayan bu yönetim özünde faşizmdir. Açık faşizm dönemleri dışında, diğer dönemlerde bu yönetime biz sahte demokrasi, parlamenter faşizm, üstü örtülü faşizm de diyebiliriz. Eğer bir seçim yapacaksak, kitlelerin daha kolay anlayacağı ve ajitasyon ve propaganda yeteneği daha fazla olan kavramları seçmeliyiz: Örneğin, sahte demokrasi, parlamenter faşizm gibi. Bolşevikler, çarlık yönetiminden «otokrasi» olarak söz ederlerdi ama kitlelere önerdikleri slogan «Kahrolsun Çarlık» idi.

Bir de şu var ki, faşist baskıların kıyasıya arttığı, faşizmin önemli tırmanma kaydettiği ya da açık faşizmin hüküm sürdüğü dönemlerde, faşizm deyimini değil de oligarşi deyimini seçmek siyasi bir yanılgıdır. Kitlelerin karşısında entellektüel kalmaktır.

Son söz olarak şunu söyleyelim ki, emperyalizm —işbirlikçi burjuvazi— mütegallibe ittifakına oligarşi deyip dememek o denli önemli değildir ve oligarşiyi yerli bir azınlık burjuva temeline oturtacağım diye bir sürü doğru zedelenemez. Yani «pire için yorgan yakılmaz».

(Devam Edecek)

Anti-Komünist Karalaması Yanıt Değildir

TEKZİP

T. C.

ANKARA

10. SULH CEZA MAHKEMESİ

Sayı :

1978/72 D. İş

Hakim : *Keref Doğan 13445*
Katip : *Nermin Ozkandan*
Tekzip İsteyen : *Mehmet Ali Aybar, Kavaklıdere güneş apt. No: 6'da Ankara*
: *Bağımsız Türkiye siyasi gazetesi sorumlu yazı işleri müdürlüğü Ticarethane Sok. 17/7-A Çağaloğlu-ISTANBUL.*
Karşı Taraf : *Yapılan yayından dolayı cevap ve*
Konu : *düzeltme yazısının yayınlanmasına karar verilmesi isteği.*

Cevap ve düzeltme hakkını kullanmak isteyenin dilekçesi ekli gazete gazetede yayınlanan ilgili yazı, cevap ve düzeltme yazısı Basın Kanununun 19. maddesi hükmü incelendi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ :

Gazetede yapılan yayının, cevap ve düzeltme hakkını kullanmak isteyenler tarafın haysiyet ve şerefine dokunan ve menfaatinin bozan hareketler isnadı niteliğinde olduğu anlaşıldığından,

Cevap ve düzeltme yazısının alındığını takiben iki gün içinde çıkacak nusada aynı sayfa ve aynı sutunda aynı şekilde ve aynı punta harflerle YAYINLANMASINA,

Bu kararın ve teksip metninin gazetenin sorumlu müdürlüğüne ve karardan bir örneği istekde bulunanlara tebligine itirazı kabil olmak üzere karar verildi. 27. 11. 1978

1 — Yazı imzasız. Kişiliğini gizleyerek imzasız ihbar mektubu gönderir gibi, bilimsel tartışma yapılmaz. Yazıda, «**Örgütlü eylem içinde sorumlu bir proleter devrimcisi**» olarak adı verilmeden tanıtılan ve yazının sahibi olduğu anlaşılan kişi, her şeyden önce, yazdıklarının sorumluluğunu açıkça üstlenmeyi öğrenmelidir.

2 — Bilimsel tartışmalar, üstelik dürüst yapılmak gerekir. Tartışmanın konu dışına çıkarılmasına, suçlamalarla dikkati başka yana çekerek hile yapılmasına izin verilemez. Örneğin görecilik teorisi tartışılırken, Einstein'in Yahudi olduğu için, bu teoriyi Siyonizme yardım amacıyla ortaya attığı ileri sürülemez.

3 — «**Anti-Komünizm bayrağı yeni ellerde**» başlığı, ne tür bir yazı karşısında olduğumuzu açıklıyor. «Sorumlu proleter devrimcisi» yazar, **boyunu aşan** bir tartışmaya girişmektense, artık ipliği pazara çıkmış da olsa, anti-komünizm, anti-sovyetizm suçlamalarıyla işin içinden sıyrılmayı ve devrimci görevini! bu biçimde yerine getirmeyi yeğlemiştir.

4 — Sovyetler Birliği'nin düşmanı olmadığımı, anti-komünist olmadığımı, 1947'den beri Amerikan emperyalizmine karşı çıktığımı, sosyalizm için savaştığımı cümle alem bilir. Ama kuyrukçu olmadığımı da cümle alem bilir sanırım. Henüz emekleme çağında olan sosyalizmin bir takım zorluklarla karşılaşması doğaldır. Doğal olmayan, bozukluklara göz yumulmasıdır. Bunların nedenlerini araştırmak her sosyalistin görevidir. Bozukluklar ancak böyle düzeltilir. Susanlar, herşeyi pespembe göstermeye çalışanlar, anti-komünizmin ekmeğine yağ sürmektedirler. Sosyalizmin, sosyalist ülkelerin asıl düşmanları bu gibilerdir.

5 — Bozuklukların bir sürü nedeni var kuşkusuz. Nedenlerden biri ve bizce başta geleni, sosyalizme ters düşen bir örgütlenme biçiminin benimsenmiş olmasıdır. Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan, (26-30 Ağustos), yazı di-

zisinde, bu sorunu incelemeye çalıştık. Örgütlenme sorununu Marksist teori açısından ele aldık. Toplumun üretim tarzına sıkıca bağlı olan örgütlenme biçiminin, egemen sınıfın çıkarlarına hizmet eden bir makina olduğu sonucuna vardık. Ve gördük ki, merkezci, dikeyine hiyerarşik, tepeden inme disiplinli, Leninist parti «model»i ,aslında bir burjuva örgütlenme biçimidir. Bu yazı dizisi, bağnaz «sosyalistlerin» şiddetli ve çoğu kez terbiyesiz tepkilerine yol açmıştır. Ama hiçbiri, tezlerimizi bilim düzeyinde tartışmaya yanaşmamıştır.

6 — Bağımsız Türkiye de bunlar arasında. Örgütlenmeyle ilgili iddialarımızı bir yana bırakarak, anti-komünizm, anti-sovyetizm suçlamaları ve indi bir takım mütalaalarla yeninmiştir. Sadece, sosyalist ekonominin merkezci bir plana bağlanmış olmasında, merkezciliğin sosyalizme de özgü olduğu sonucunu çıkarmıştır. Ayağı yere basmayan bir sav. Çünkü önce bu konuda ortaya attığımız tezlerin çürütülmesi ve sosyalist üretim tarzının merkezci bir örgütlenmeyi zorunlu kıldığının kanıtlanması gerekir. Sosyalist ülkelerde merkezci, buyurucu bir planın uygulanması, merkezci örgütlenmenin sosyalizmle bağdaştığını asla kanıtlamaz. Cumhuriyet'teki yazılarda, merkezci örgütlenmenin, kapitalist üretim tarzına bağlı, sermayenin yoğunlaşması ve merkezleşmesi yasasına paralel ve sömürücü bir azınlığın, burjuvazinin, çıkarlarına hizmet eden bir «model» olduğu iddia edilmektedir. Bu iddiaya göre, örgütlenme, egemen sınıfın ideolojisini, sosyal pratiğe bağlayan bir köprüdür ve toplumun siyasal ve/veya hukuksal üst-yapılarının bir parçasıdır. Yazar, ortaya konan bu tezleri tartışmıyor; sadece, merkezciliğin, plan dolayısıyla, sosyalist toplum için de geçerli olduğunu iddia etmekle yetiniyor.

7 — Yazar, sosyalist ülkelerde planın merkezde hazırlanıp, tepeden inme buyruklarla uygulanmasından, merkezciliğin sosyalist ekonominin vazgeçilmez bir ögesi olduğu sonucunu çıkarmış olmalı. Oysa sosyalist ülkelerde planın merkezci ve buyurucu olması, sosyalist ekonominin bir gereği değil, merkezci örgütlenmenin, tüm yetkileri merkezde toplamış olmasının kaçınılmaz sonucudur. Lenin, Merkez Komitesinin gerçek bir oligarşi oluşturduğunu ve merkez komitesinin direktifi olmadan, devlet dairelerinde önemli hiç bir işin görülemiyeceğinini söyler. (Komünizmin Çocukluk Hastalığı, S. 26, Ed. Soc. 1946) Birkaç yıl sonra, Sovyet ekonomisi beş yıllık planlara bağlanınca, elbet bu önemli konu da merkezin yetkileri içine girdi: Beş yıllık planlar merkezin direktifine uygun olarak hazırlandı ve buyruğu ile uygulandı. Yazar, planın merkezci, tepeden inme olmasını, planın, ekonominin tümünü kapsaması ve zorunlu olması ile birbirine karıştırıyor besbelli. Sosyalist ekonomi planlı bir ekonomidir. Ama planın merkezci ve tepeden inme olması gerekmez; Çünkü kamulaştırılmış olan üretim ve değiş-tokuş araçları, «doğrudan yöneticiler»in, kardeşçe dayanışması, işbirliği etmesi biçiminde çalıştırılacak, ortaklaşa yönetilip denetlenecektir. Bu da, planın tabanda hazırlanmasını, plan hedeflerinin, yatırım hacimlerinin ve normların, işçiler, köylüler, emekçilerce saptanmasını zorunlu kılar. Plan uzmanları, işçiler ve köylüler arasında çalışırlar. Böylece plan, ekonominin tümünü kapsadığı ve zorunlu olduğu halde, merkezci, tepeden inme buyrukçu değildir. Sosyalist ekonominin merkezci bir planı zorunlu kıldığı, dolayısıyla merkezciliğin sosyalizmde de geçerli olduğu hakkındaki görüş yanlıştır.

8 — Yazar, Leninist parti «model»inin, bürokratlaşmanın etmenlerinden biri ve başlıcası olduğu hakkındaki iddialarımıza karşılık «öncü parti»ye mal ettiği bir dizi başarıyı sıralamak ve övgüler yağdırmakla yetiniyor. Ordu tipi örgütlenmeler, sömürücülüğün tarihinde sonuç alıcı bir silah olmuştur. Bundan dolayı yazarın, Lenin'i izleyerek, bir savaş örgütü olarak niteleidği «öncü Parti»nin başarılar elde etmiş olması, eşyanın doğasına uygundur. Sorun bu değildir. Sorun, böyle bir örgütün sosyalizmle bağdaşıp bağdaşmadığıdır. Yani merkezci, dikeyine hiyerarşik, tepeden inme disiplinli ve ilke olarak emekçi yığınlarını dışlayan bir örgütlenme «model»i ile, sosyalizme gidilip gidilmiyeceğidir. Sorun, elde edilen yengilere karşın, Ekim Devrimi'nden 62 yıl sonra sosyalist demokrasinin hala kurulamamış olmasında, bu ordu tipi örgütlenmenin rol oynayıp oynamadığıdır. Sorun, yığınları dışlayan «öncü parti» kavramının kendisidir. Yazar, bu sorunların hiç birine el atmak cesaretini göstermemiştir.

Bağımsız Türkiye'deki yazıda, ileri sürdüğümüz görüşlerle doğrudan doğruya ilgili olmayan kimi konulara da yer vermiştir. Bunlara kısaca değinmekte yarar görüyorum:

a) Yazar, bir sağ sapma olarak nitelediği Avrupa komünizmini, Türkiye'ye ithal çabasında olduğumuzu ileri sürüyor. İddia gülünç. Bu işlerle ilgilenen herkes bilir ki, yıllardır «model» ithalatçılığına karşı çıkmaktayız. Yıllardır tanzimatçı kafalarla sosyalizme gidilemiyeceğini söyleriz. Yıllardır Marksizm'den kaynaklanan, bağımsız, anti-bürokratik, Türkiye'ye özgü bir sosyalizm için savaşırız. İşçilerin, köylülerin yönetimi doğrudan doğruya ele almalarını savunuruz, yıllardır. Eski TİP'in, «nasırlı eller meclise» sloganını hala anımsayanlar vardır sanırım. «Güler yüzlü sosyalizm», «insancıl, özgürlükçü sosyalizm» gibi sloganlar da pekçoklarınca unutulmamış olsa gerektir. 1962 yılında, henüz Avrupa komünizminin adı sanı yokken, işçi sınıfımızın demokratik öncülüğü dolayında toplanmış, devrimci bir emekçi gücün demokratik yoldan iktidara gelmesini, köklü dönüşümler, atılımlarla sosyalizme yol açmasını ve ulusal bağımsızlığa sahip çıkmasını önermiştik. (Bk. Türkiye İşçi Partisi Tüzüğü, Mad. 2/3, İstanbul, 962). Bütün bunlar ortada dururken, 40 yıllık «model» ithalatçısı vede ithal malı «Milli Demokratik Devrim» stratejisinin Türkiye Mümessili olarak bilinen yazar, şimdi çıkmış karşımıza bizi «model» ithalatçılığıyla suçluyor; bize bağımsızlık dersi vermeye kalkışıyor.

b) Yazar, Avrupa komünizmini sağ oportünizm olarak niteliyor. Neden? Çünkü içerde, kurulu sömürü düzeniyle uzlaşmaktaymış. Dışarda ise, proleter enternasyonalizmine ters düşen bölgecilik politikası izlemekte imiş. Bu suçlamalar yanılmıyorsam Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin iki yıl önce toplanan 25. Kongresi'nde yoğunlaşmıştı. Teorik bir kılıfa sokulmak istenen bu suçlamalar, gerçekte, İtalyan, Fransız, partileri başta olmak üzere kimi komünist partilerinin, sosyalizme giden yolu, ülkelerinin tarihsel koşulları içinde, hiçbir müdahaleye olanak vermeden bağımsızca arayacaklarını ilan etmiş olmalarının, Sovyet liderliğine yeni bir baş kaldırış sayılmasından kaynaklanmaktaydı. Proletarya enternasyonalizmine, Marksizm-Leninizme, neyin uygun, neyin ters düştüğünü 60 yıldır hep Sovyet yöneticileri saptamışlardı. İdeolojik ve politik liderliklerini, Yugoslavya ve Çin'den sonra, bir kez daha reddedilmesi Sovyet yöneticilerini, doğu blokunun geleceği bakımından kaygılandırmaktadır. Oysa Avrupa komünistleri 1917 «model»inin kendi ülkeleri için geçerli olmadığını ileri sürmek ve kendilerine özgü bir yol izlemek hakkına elbet sahiptirler; gerek ideolojik bakımdan, gerek politik bakımdan. Avrupa komünizmi, ne yaptıklarını bilecek yaşa gelmiş olan Avrupa komünist partilerinin seçtikleri yoldur. Kimsenin müdahaleye, ya da düşmanca suçlamaya hakkı yoktur. Ancak dostça uyarılar ve eleştiriler yapılabilir. Nitekim biz de, Leninist örgütlenme biçimine bağlı kalırlarsa, demokratik amaçlarına ulaşamıyacaklarını söylüyoruz.

c) Yazar, «burjuva demokrasisi geleneklerine sahip olmayan Türkiye için, Avrupa komünizmi kel başa şimşir taraktır» diyor. Yazarın neyi kastettiği açıkça anlaşılmıyor. «Kel başa şimşir taraktır» derken, Türkiye'de demokraitk yoldan sosyalizme geçilemiyeceğini mi kastediyor? Bu görüşü paylaşmak olanaksızdır. Avrupa komünizminin örnek alınması söz konusu değildir. Biz Avrupa komünistlerinden yıllar önce, Türkiye'de, gelenekleri, görenekleri, kültürü ve politik kurumlarıyla toplumu içinden kazanarak, yani demokratik yollardan emekçiler iktidarı kurulabileceğini ve sosyalizme geçiş yolunun açılabileceğini ileri sürdük. Bu inancımızı koruyoruz. Türkiye halkı, herhangibir geri bırakılmış ülke halkıyla bir tutulamaz: Çağdaş uygarlığa yönelik hareketlerin tarihi, bizde oldukça eskidir; hemen hemen Fransız devrimiyle yaşıt. Halkımızın, yüzlerce yıl ceberrut bir devletin boyunduruğunda yaşamakla kazanılmış deneyimleri var. Halkımızın, insan sevgisi, insana saygıyla dopdolu bir kültür hazinesi var. Ayrıca parlamenter demokrasi yolunda 1876'dan beri adımlar atıldığı, ilk seçimlerin 1877'de yapıldığı ve 1946'dan beri, halkımızın oy hakkına sahip çıktığı da unutulmamalı. Resmen bilinen ilk grevin 1872'de yapıldığı, grevi yasaklayan yasanın 1845'de yürürlüğe konduğu da unutulmamalı. Türkiye'de demokratik yoldan sosyalizme geçişin koşulları vardır. Bu, biçimsel demokrasinin duvarları içinde hapsolunacağı biçiminde anlaşılmamalı. Bu, emekçi halkımızın, doğrudan doğruya kendisinin yönettiği çeşitli örgütlerin aracılığıyla, ideolojisi, insancıl kültürü ve ekonomik potansiyelini bilinçle harekete geçirerek demokrasiyi «fethetmesi»dir ki, sosyalizmi gerçekleştirmenin de zaten başka yolu yoktur.

d) Kısaca ATÜT hakkındaki iddialara da değinelim: Yazar, ATÜT tezlerini Bolşeviklerin olsun, Çin komünistlerinin olsun red etmiş olduklarını belirterek, kendisi de ATÜT'e karşı çıkıyor. Bu karşı çıkış biçimi de bir bağımsızlık örneği olsa gerektir! Stalin'in beşli şema-

sında yer vermediği ATÜT, Marks'ın önemle üzerinde durduğu, ana çizgilerini açıkladığı bir üretim tarzıdır. (Bk. Fondements, «Grundrisse», c. 1, s. 435 ve dev., Ed. Anthropos, Paris 1969) ATÜT'ün afaroz edilmesinin nedeni yazarın sandığı gibi gelişmeyi engelleyici yapıda olması değildir. Çünkü batı kapitalizmi bu gibi toplumların son örneklerinin, kabuğunu çoktan kırmıştır. Afarozun asıl nedeni, toprağın, kabilenin mülkiyetinde bulunduğu, yani bir çeşit kollektif mülkiyet rejiminin, yürürlükte olduğu ATÜT'ün yöneticiler grubunun toprak rantına el koymasına engel olmamış olmasıdır. ATÜT üzerindeki tartışmaların, günümüzün bürokratik sapma içindeki sosyalist devletleriyle bir paralellik kurmasına yol açmasından korkulmuştur. Stalin ve ideoloğları, kollektik mülkiyetle sömürünün ortadan kalktığı hakkındaki iddialarının, Marks ve Engels'in ATÜT'le ilgili görüşlerine dayanılarak çürütülmeye kalkışılmasına olanak vermek istememişlerdir.

e) Yazar, «Ülkemizde devrimin çıkarları sosyalist sistemle, (sosyalist ülkelerle demek istiyor) dayanışmayı emreder. Bu dayanışmayı zedeleyen her tutum ve davranış devrimciliğe ters düşer. Bizim için önde gelen sorun sosyalist ülkelerde sosyalist demokrasinin kusursuz olup olmaması değildir» diyor. Yazar, Türkiye'de devrimin ancak Sovyetler Birliği'yle dayanışma ve sıkı işbirliği! halinde bulunmakla gerçekleştirilebileceği inancında. Biz bu teslimiyetçi görüşün kesinlikle karşısındayız. Devrimi emekçi halkımız kendi gücüyle gerçekleştirecektir. Hele Sovyetlerin desteğini kaybetmemek için orada, sosyalist demokrasi kurulmamış da olsa göz yumulmalı anlamına gelen tümcey ne demeli? Sosyalist ülkelerde görülen aksaklıkları eleştirmek her namuslu sosyalistin görevidir. Tanzimatçı kafalı kimi eski tüfeklerin kavrayamadıkları bir konudur, sosyalizmin Sovyetler Birliği'nin koltuğunda kurulamıyacağı gerçeği.

f) Yazar bir de eski TİP'in kötü kaderinden söz etmeye kalkışıyor. Kışkırtmalarıyla solu 12 Mart tuzağına itmiş olanların ve TİP'i parçalayanların, tarihin ağzıyla konuşmaya yeltenmeleri sadece gülünçtür. Bu gibiler Lady Macbeth gibi ellerindeki silinmeyen kırmızı lekeyi ömürleri boyunca taşımaya mahkumdurlar.

Evet Bayrak Yeni Ellerde

«Bağımsız Türkiye» de M.A. Aybar'ın Cumhuriyet gazetesinde (26-30 Ağustos sayıları) yayınlanan yazı dizisiyle ilgili iki yazı çıktı. Birincisi «Anti-komünizm Bayrağı Yeni Ellerde» başlıklı yazı (sayı 58), ikincisi «Anti-Leninist Cephede Yeni Birşey Yok» başlıklı Mihri Belli arkadaşın imzasını taşıyan yazı (sayı 61). Bazı arkadaşlar bu konuda iki yazıyı fazla buldular, «değmez» dediler. Kişi değmiyebilir, ancak burada önemli olan çağımızın devrimci düşüncesinin savunulmasıdır. Bu konuda her fırsattan yararlanmalıyız.

«Anti-Leninist Cephede Yeni Birşey Yok» başlıklı yazı «Cumhuriyet»de yayınlanmak üzere, ötekinden önce kaleme alınmıştı. «Cumhuriyet» gibi bir gazetenin, siyasal yelpazedeki yeri ve genel tutumu gereği, Türkiye solunda bir sağ görüş savurucusunun daha da sağa kayışının belgesi niteliğini taşıyan uzun bir yazıyı yayınladıktan sonra bu görüşlerin eleştirisine yer vermemezlik edemiyeceği düşünülmüştü. Ne çare ki Belli'nin yazısı «Cumhuriyet»de yayınlanmadı.

Aybar, «Anti-komünizm Bayrağı Yeni Ellerde» başlıklı yazıya mahkeme eliyle bir tekzip göndermiş. Ankara Sulh Ceza Mahkemesinin kararında, özetle, bizim yazımızın Aybar'ın «haysiyet ve şerefine dokunan ve menfaatini bozan hareketler izafesi niteliğinde» olduğu ileri sürülüyor ve tekzibin «Bağımsız Türkiye» de yayınlanmasına karar verildi deniyor.

Tekzibin gazetemizde yayınlanması için yazarının kurulu düzen mahkemesine başvurması ve mahkemenin de, teorik eleştiri niteliği taşıyan bizim yazımızı davacının şerefine dokunan ve menfaatini bozan bir yazı sayarak Aybar'a hak vermesi ibretle izlenecek bir durumdur. Ama mahkemenin aleyhimize karar vermesi, hiç değilse bir bakıma fena olmadı. Burada karşımıza aldığımız kişi, teorik düzey bakımından pek üzerinde durmaya değer olmamakla birlikte, gene de bu, çağımızın devrimci düşüncesini birkez daha savunmak için bir vesiledir. Üstelik takzip, Avrupa solunda bugün yaygınlaşan sağ sapma niteliğindeki akımın, bu yeni modanın Türkiye'ye ithalinin söz konusu olduğu yolundaki savımızı, dolambaçlı dil ile de olsa, doğruluyor. Sözde karşı çıkılan «Tanzimatçı» tutumun Batı taktikçiliği'nin bir yeni belirtisiyle, yeni bir şablonculukla karşı karşıya olduğumuz besbelli.

Aybar'ın Leninizme ve sosyalist dünya sistemini oluşturan ülkelere söven yazısı, tam Zekeriye Sertel'in «Nazımın Son Günleri» başlıklı yazı dizisinin «Milliyet»de çıktığı günlerde yayınlandı. İki yazı arasında ilginç paralellikler var: Sertel hep Leninizm bayrağı altında yürümüş olan vatan şairi Nazım Hikmet'e sahip çıkar görünerek anti-komünizm yapıyor, burjuva toplumları göklere çıkararak sosyalis ülkelere kara çalıyor; Aybar bilimsel sosyalizmin kurucusu Marx'a sahip çıkar görünerek çağımızın Marksizmi Leninizme kara çalıyor, ve aynı biçimde sosyalist ülkeleri kötülüyor, Marksizmin bayrağını ilk dalga'landıran ülke Sovyetler Birliği'ni «gizli polisi, dürmece davaları, sürgünleri, çalıştırma kampları ile, Stalin'in inanılmaz vahşetlerle dolu kanlı istibdadının» ver alabildiği bir divar olarak tanıtarak anti-komünizmin diliyle konuşuyor. Görüşlerde, güdülen amaçta ve başvurulan demagoji taktiklerinde bu paralelizme ek olarak Sertel ile Aybar'ın çok yakın iki dost oldukları belirtelim. Bu ahpabıktan ortak çizgi ve taktik doğduğu anlaşılıyor Ve kil ahpabın ortak görüşlerini büyük tirajlı iki gazete hemen hemen aynı günlerde yayınlıyor. Bütün bunlar birleştirilince bir sonuca varılabileceği ortadadır. Koordine bir anti-komünizm kampanyası ile karşı karşıyayız.

Burdan birkaç yıl önceye kadar anti-komünizmi bir geçim aracı yaparak bu alanı tekellerinde tutma çabasında olanların, Tevetoğlu'lar, Sayılganlar ve benzerlerinin artık sesi sadası duyulmuyor. Bu alana başkalarına terketmişe benzerler. Türkiye toplumu bugün bilinclenme bakımından çok daha ileri bir düzeydedir. Vüger anti-komünizm pek etkili olamıyor artık. Çok daha sofistike propaganda yöntemleri gerek. Nazımı överek Nazımın inandığı düsünceye sövmek gibi, Marx'dan dem vurarak, «Avrupa Komünizmi» savunucularının uzun tiradlarını, pek bilimsel bir eda ile ıstıp sunarak çağımız Marksizmine kara çalmak gibi.

Aybar'ın tekzip yazısını zorun'u olarak bu sayımızda yayınlıyoruz. Yanıtını bu sayıda veremiyeceğiz. Yasalar buna engel. Yanıt «Bağımsız Türkiye»nin bundan sonraki sayısında verilecektir.

B. T.

Milli Demokratik Devrim için Omuz Omuza

Değerli dostlar:

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki, Mersin'den Maraş'a kadar tüm Çukurova, Türkiye devriminin; gerek dostları ve gerekse düşmanları açısından çok önemli bir bölgedir. İşçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kitlelerin en yoğun bulunduğu, buna karşılık emperyalizmin Türkiye ve orta-doğu için en tehlikeli üssünün ve örgütünün bulunduğu yer burasıdır. Ve biz devrimciler bunun bilincinde olarak üstümüze düşen görevleri yerine getirmeye canla başla çalışıyoruz ve tüm yoldaşlara şunu duyurmayı gerekli görüyoruz: Yılanın başı ezilecektir. Çünkü: tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi düşüncesi günbegün halkımıza malolmakta ve milli demokratik devrim stratejisi yeni mevziler kazanmaktadır. Yeni durumlara ayak uyduramayan siyasal akımlar tabanlarını yitiredursun, devrimci hareketimiz yeni katılmalar biçiminde de gücüne güç katmaya devam ediyor. Bu konuda ilerde geniş açıklamaların yapılacağı günler uzakta değil. Sözümona ilerici gençler bir arkadaşa düşmanca davranıyorlarsa, sebepsiz değildir. Doğaldır ki iş bununla bitmiyor.

Taşıma suyla değirmen dönmez diye boşa demezler, isterseniz şöyle diyelim; eskisi olmayanın yenisi de olmaz. Bu sözler, ülkemiz devrimci hareketini öyle güzel kanıtlıyor ki, ek yapmaya insan gerek görmüyor. Varsın 60 yıllık hareketimize sahipliklerini radyolarda yayınlasınlar. Varsın kimi de gökten zembille indik desinler. Yaygaralarıda boşuna, göz boyamaları da boşunadır. Hangi şablona sarılırsa sarılsınlar kime dayanırlarsa dayansınlar gene boşuna. Tür ülke çapındaki bölücü tutumlarında ayak direyenler, aynı tutumu sözünü ettiğimiz bölgemiz Çukurova da sürdürmemezlik edemezler doğal olarak. Ediyorlar ve hatta bazıları işin tadını kaçırıyor.

Burada örnek vermek yararlı olacak: Adana-

nın bir semtinde bir arkadaşımız İGD'liler hedef durumuna getirip, nerdeyse semtten bile sürmek için harekete geçiyorlar. Yada tabanlarının geçirdiği sarsıntı daha da şiddetlenirse belkide daha kötüsü. İşin garibi, faşistlere saldıranlara «goşist» diyen bu adamcağızlar, bir devrimciye karşı neden arslan kesilirler bilinmez.

Bizler Emperyalizme-ABD ve faşizme karşı her gerçek yurtseverlerle omuz omuza savaşırız Gurup çıkarı değil devrimin çıkarıdır bizim için önemli olan. Heryerde olduğu gibi bölgemizde de tutumumuz budur. Özellikle Çukurova yapısı gereği, bunu gerekli kılıyor. Zaten ya böyle davranır yada elin oğlu hesabımızı görür.

Sonuç olarak şunu diyoruz: tam bağımsızlık için, gerçek demokrasi için omuz omuza!

DEMOKRATİK DEVRİM TARTIŞMALARI

"KURTULUŞ,, Ayıp Ediyor!

Bundan birbuçuk yıl önce "Kurtuluş Sosyalist Dergi"de "Demokratik Devrim" başlıklı bir yazı çıktı. Biz de hemen ardından "Bağımsız Türkiye"nin 25. ve 27. sayılarında "Kurtuluş"un yazısı üzerine görüşlerimizi belirtir(1) Bir yılı aşkın bir süre sonra "Kurtuluş"da yazımıza cevap verildi. Ama ne cevap!

İlkin şunu söyleyelim, "Bağımsız Türkiye"yi izlemenin oldukça yararını görmüş yazıyı yazan arkadaş! Sorunları çok yerde hemen hemen bizim gibi koyuyor.

Buna sevinmemek olanaksız. Biz zaten önümüzdeki devrimin niteliği konusundaki tartışmalara bu konuda bir birliğe varabileceğimize inandığımız çevrelerle girmiştik. Amacımız proleter devrimci hareketimizin birliği doğrultusunda mesafe katetmekti. Tartışmaya girdiğimiz çevrelerden "Emeğin Birliği" tartışmalar sırasında iyice sağa kaydı. Tabii ki olumsuz bir gelişme. Ama "Kurtuluş"un gösterdiği gelişme olumludur. Ve "Kurtuluş"la tartışmaya girerkenki umudumuz bizim açımızdan teorik düzeyde hemen hemen gerçekleşmiştir, diyebiliriz.

O halde "Kurtuluş"un cevabı için niye "Ama ne cevap!" demek zorunda kaldık. Bu, tümüyle yazarın tutumuyla ilgilidir; derginin yazı kurulunun tutumuyla ilgilidir. İlkin bu tutumun yakışıksız olduğunu belirtelim. İkincisi bu tutumu çok anlamsız bulduğumuzu söyliyelim. Yazar, nasıl bir çıkar gözetmiş olmalıdır ki kendini bu duruma düşürsün. "Bağımsız Türkiye"yi ve "Kurtuluş"u yakından izleyen her kişi Yazar'ın tutumundaki garipliği farkeder. Eğer yazar kendi tabanlarının bizim çizgimizi bilmediğine güveniyorsa, bu, pek sağlam bir dayanak değildir. Çünkü bugün bilmez ama yarın öğrenebilir.

Şimdi bu tutumun ne olduğunu açıklıyalım: söz konusu tutumun adı "tereciye tere satmaktır". Yazar bizden öğrendiklerini bize satıyor. Hem de bizim o konularda yıllarca önce belirtilmiş görüşlerimiz yokmuş gibi; bizi suçlayarak. İşin garipliğine bakın ki, eleştirdiği yazımızda bile, bize yönelttiği ve ilk kez kendisi söylermiş gibi bir edaya büründüğü konulardaki doğru görüşler vardır. Bunları belirteceğiz.

Önce bir iki çocukluk üzerinde duralım. Yazar hareketimizin 71 öncesi dönemden söz ederek bizi "tehdit" ediyor. "Eski defterleri karıştırmayacak" mış "çünkü böyle bir iş yapılırsa bugünkü" "olumluluklardan" pek iz kalmazmış! Nedir bu allahaşkına! Abisine karşı eline koz geçmiş küçük çocuklar gibi "söylerim ha!" havası. Karıştır arkadaş. Biz doğru bildiğimiz şeyleri savunmayı biliriz. Eğer yanlışımız varsa düzelmeyi de. Fakat "eski defterleri karıştırırken' kendinizden de sözedin!

Bir başka çocukluk da şu: MDD ye MDD demelerinin nedeni geçmişte MDD adına pek iç açıcı şeyler savunulmamış olmasıymış (önderlik, ittifaklar v.b. gibi konularda), MDD çizgisinin Kürtleri görmezden gelmeseymiş!

Bir an için iddialarının doğru olduğunu varsayalım. O zaman doğru bir kavramın bırakılmasına haklı bir gerekçe mi oluşturur bu. Eğer geçmişte MDD diye yanlış şeyler savunulmuşsa, MDD'nin doğrusu budur de; onu savun. Nitekim savunmuşsun da hemen hemen bütün yazı boyunca.

Dünyada ve ülkemizde devrimcilik diye, sosyalizm, marksizm-leninizm- diye öyle zırvalar öne sürülüyor ki, literatürdeki kavramların çoğunu terk etmemiz gerekir bu anlayışla. Besbelli ki bu, çocukluktan başka bir şey değil.

★

Şimdi gelelim, MDD'nin Kürtleri görmezlikten gelip gelmediğine. Bu kesinlikle doğru değildir. Biz ülkemizdeki ulusal sorunun, Kürt ulusal topluluğu üzerindeki ulusal baskının ancak Milli Demokratik Devrimle çözüleceğini, yani bu devrimin

görevlerinden birinin bu sorunu çözmek olduğunu vurguladık durduk. "Kurtuluş" bu konuda bizim görüşlerimizi tekrarlamaktan öte birşey yapmıyor. O kadar ki "B.T"nin 27. sayısında "Kurtuluş"a yazdığımız yazıda "Kurtuluş"dan bir alıntı yapmışız ve şunları söylemişiz:

"Bütün bunlara karşın 'Kurtuluş"un 'Demokratik Devrim' yazısı şöyle bitmektedir: 'Biz bu perspektif ışığında demokratik devrimimizin başlıca (altını kurtuluş çizmiş) görevlerinin emperyalizme bağımlılığın çözülmesi onun gericiliğinin sağlam dayanaklarından feodal kalıntıların temizlenmesi ve ulusal sorunun çözümlenmesidir, diyoruz.' (s. 23)

İşe bakın ki, biz de böyle diyoruz. Fakat küçük bir farkla(!) O da şu; Biz, 'demokratik devrimimizin' demiyoruz, 'devrimimizin başlıca görevleri diyoruz: Neydi bu görevler?' emperyalizme bağımlılığın çözülmesi' (devrimimizin milli karekteri) ve 'onun gericiliğinin sağlam dayanaklarından feodal kalıntıların temizlenmesi ve ulusal sorunun çözümlenmesi' (devrimimizin demokratik karakteri). İşte başlıca görevleri bu olan devrim, MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMDİR. Ve "Kurtuluş" eşyayı adıyla çağırmamak için ne denli direnirse direnşin, işin doğrusu onun satırları arasında sırıtıp durmaktadır. (B.T s. 13)

Besbelliki, "Kurtuluş"un ulusal sorunun çözümünü demokratik devrimin başlıca görevleri içine almasına bir itirazımız olmamıştır. Olmadığı gibi bunun milli demokratik devrim dediğimiz devrimin başlıca görevlerinden olduğunu vurgulamışız. Şimdi insaf edilsin, eleştirdiğin yazıda eleştirdiğin çevrenin eleştirdiğin konudaki doğru görüşü yer aldığı halde, bu konuda bir görüşümüz yokmuş ya da yanlış bir görüş beyan etmişiz gibi saldırma tutumunun anlamı nedir? En hafif deyimle haksızlıktır bu. Ama şimdi aktaracağımız satırlara bakın meselenin haksızlığın boyutlarını aştığını ve yazarın açıklaması imkânsız bir garip tutum içine girdiğini göreceğiz. Şöyle diyor "Kurtuluş" yazarı:

"(..) Önce "Bağımsız Türkiye"den bir alıntı yapalım. Bizim devrimin başlıca görevleri tesbitimiz üzerine "Bağımsız Türkiye" şunları söylüyor: 'neydi bu görevler?' 'Emperyalizme bağımlılığın çözümlenmesi' (devrimimizin milli karekteri) ve "onun gericiliğin sağlam dayanaklarından feodal kalıntıların temizlenmesi ve ulusal sorunun çözümlenmesi" (devrimimizin demokratik karekteri)."

"Ve bu sözlerden sonra Kurtuluş'un eşyayı niçin adıyla çağırmadığına şaşıyor yazar. Ama şaşılacak olan yazarın halâ şovenizmden kurtulamamış mantığıdır. Yazar, Kurtuluş'un demokratik devrimimiz" lafızlarına kafasını takmış, biz diyor: "demokratik devrimimiz" demiyoruz, "devrimimizin başlıca görevleri diyoruz" Biz şimdi soralım sayın yazara, siz kimsiniz? Ve ne yapacaksınız? Yazarın yazısından ve çok öncelerden bildiğimiz kadarıyla yazar adına cevap verelim: "Biz Türkler emperyalizmi yurdumuzdan kovup feodal kalıntıları temizleyip yurdumuzda başka ulus varsa onlara da bir şeyler ihsan edeceğiz." Bu sözleri söylerken haksızlık yapmıyoruz. Çünkü yazar Türkler dışındakileri "ikinci sınıf vatandaş" olarak değerlendirmektedir: "Türkler için devrim milli, Kürt ulusu için ise demokratik." Yazarın böyle bir hataya düşmesinin temel nedeni halâ şovenizmin etkilerinden kurtulamamış olmasıdır. Görüldüğü gibi yazar, devrim ihhisarını eline almıştır: "Bizim devrimimiz." Peki yazar ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından ne anlamaktadır? Üstelik bizim, demokratik devrimimizin başlıca görevleri tespitine katıldığını söyleyen yazarla farklılık daha burada (ulusal sorunda) başlamaktadır. Çünkü "Bağımsız Türkiye" Kürt ulusunu görmezden gelmektedir. Ve kürdistan sömürgedir." (K. S. D Sayı. 28 s. 12)

Şimdi gelin anlayın bakalım buradaki amacı, buradaki mantığı, şaşmamak elde değil, ama yine de ağzımızı bozmadan yazar'a o başlıca görevleri kendilerinin sıraladıklarını, demokratik devrimin başlıca görevleri olarak sıraladıklarını, bizim yaptığımızın yalnızca emperyalizme bağlılığın çözümünün devrimin milli karakterini milli yanını oluşturduğunu belirtmek için bir parantez açmak olduğunu, devrimin bu yanına milli demek ya da demekten başka önümüzdeki devrimin çözüme bağlayacağı başlıca görevler konusunda hiç bir ayrılığımız olmadığını söylemek olduğunu anımsatalım. O zaman da soralım neyi eleştiriyorsun? kimi o kadar ağır biçimde suçluyorsun kendinizi mi? Hem sonra ortada fol yok yumurta yokken bu denli gürültü patırtı neden? Sun'i bir ayrılık yaratmak için mi? Daha keskin görünmek için mi?

Bizim Türk olduğumuzdan "Kurtuluş" yazarının bu kadar emin olması nereden geliyor. Türk de olabiliriz Kürt de Yahudi de Çerkes de Gürcü de v.b. Bu noktada soruna yazının sahibinin milliyeti açısından bakmanın anlamı ne? Sen sorunun konuluşunun marksist olup olmadığına bak. Üstelik sorunu siz koymuşsunuz, biz de "aferin doğru söylemişsin" demeye getirmişiz; hakkınızı yememek için.

Biz bu sorunda sizinle ayni görüşte olduğumuzu bildiğimiz için şoven olacağız; peki siz ne olacaksınız? Bize atfedilen ve bize yakıştırılması imkânsız olan "Biz Türkler emperyalizmi yurdumuzdan kovup, feodal kalıntıları temizleyip, yurdumuzda başka ulus varsa onlara da bir şeyler ihsan edeceğiz" sözlerini, "Kurtuluş" çevresinden, kendileriyle bu konuda aynı fikirde olduğumuzu belirttiğimiz için işitiyoruz. Ayıp değil mi?

Yazarın o denli gözü dönmüş; o denli şaşkın halde ki "devrimimiz" dediğimiz için bizi (Türkler

POSTAV

olarak)) devrimin inhisarını elimize almakla suçluyor. Bu ne demek? Bu ne biçim şey? "Devrimimizin başlıca görevleri.." Bundan kötü maksatlar çıkarmanın anlamı ne ola ki?

Ulusal sorun konusunda en devrimci gözükeceğim diye, Kürt devrimcilerin (ama yalnız onlara değil) şirin gözükeceğim diye ona buna hiç yoktan sövmek bu arada farkında olmadan kendi kendine de sövmek! Ayıp değil mi?

(Devam edecek)

★

(1) Bir buçuk yıl son bizi yanıtlayan "Kurtuluş" dergisi bizi pek acele yazı yazmakla suçlamış. Şöyle öğüt veriyor: "Bağımsız Türkiye" "acele" yazı yazma cevap yetiştirme alışkanlığından kurtulmalıdır" diyor ve devamla, "Bizim oligarşi anlayışımızı eleştiren "Bağımsız Türkiye", Lenin'in oligarşi anlayışının faşizm anlamına geldiğini ve Lenin zamanında faşizm olgusu olmadığı için Lenin'in oligarşi kelimesini kullandığını yazmıştır. "Bağımsız Türkiye" yazarı Kurtuluş'u daha dikkatle takip etse böyle hatalara düşmeyebilir. Lenin 1924'de ölmüştür. Oysa İtalya'da faşistler 1922'de gelmişlerdir" diyor.

Bu bir dip notudur. Böylece "Kurtuluş" bu dipnotla oligarşi konusunda bizim işimizi bitirmiş oluyor! Alâ Biz. bir takım görüş ayrılıklarına rağmen dost görmek istediğimiz "Kurtuluş"la arkadaşlara karşı bazı sözler sarf etmek istemezdik, ama bu küçücük dipnotta bile tahrifat var. Biz "Lenin'in zamanında faşizm olgusu olmadığı için, Lenin'in oligarşi kelimesini kullandığını hiç bir zaman söylemedik! Böyle ahmakça söz etmeyiz. Çünkü biz, faşizmin tarihçesi hakkında kendimiz bir yazı yazmaya kalksak Faşizm olgusunu İtalyan faşistlerinin 1922 de iktidara gelmelerinden önce iktidara yönelik bir hareket ve tezgâhlanan bir ideoloji olarak Mussolinin faşist partisin örgütlemesiyle başlatırdık. Bizim dediğimiz aynen şudur:

"Faşizm sözcüğü (dikkat edilsin sözcük diyoruz) sosyalizmin litaratürüne girdiği zaman artık Lenin yaşamıyordu. Lenin'de faşizm sözcüğüne rastlanmaz faşizm terimi burjuva demokrasisinin zıddı olarak, Mussolininin partisinin adından türetildi. Eğer Hitler Mussolini'den önce iktidar olabilseydi belki de bu kez "Nazizm" sözcüğü girecekti literatüre" v.b (Emekçi sayı 26 "Oligarşi Sorunu" s. 47-48) Aynen bunları söylemişiz şimdi şunu ekliyelim Lenin de faşizmin tanımına şöyle ayrıntılı bir açıklanmasına hiç rastlanmaz. Ama o dehasıyla kapitalizmin emperyalizm aşamasında kesin bir ad takmadan eğilimini saptayabilmiş bunu bazan "oligarşi" bazan "siyasi gericilik" olarak nitelenmiştir. Yine tekrarlıyalım ki, faşizm terimi literatüre çok sonra girmiştir ve faşizmin bilimsel tanımı ve açıklaması Dimitrof Leipzig'den döndükten sonra yapılmıştır. Ama ne var ki Süleyman Demirel'in partisinin adı Adalet Partisi olduğu gibi Mussolininin partisinin adı da Faşist partidir. Ve mensupları kendilerine faşist derler. O halde onlardan söz ederken adlarıyla çağıracaksın.

Bir başka örnek verelim bu anlaşılması hiç de zor olmaması gereken konuda. "Leninizm" terimi de daha sonra kazandığı anlamda Lenin'in zamanında yoktu. Örneğin "Ne yapmalı" "Bir adım ileri iki adım geri" gibi eserlerdeki ilkeler leninist ilkelerdir, Leninizmin bir parçasıdırlar, ama Leninizm terimi literatüre çok sonraları Lenin öldükten sonra Bolşevik Partisi ve III Enternasyonal tarafından sokuldu. Demek ki, biz Leninizm terimi Lenin zamanında yoktu dersek, Leninizm olgusunu Lenin'in ölümünden sonra başlatmış olmayız, Ama bazı oportünistler Lenin'in sağlığında O'nun bazı görüşlerinin Marksizme aykırı olduğunu ve kendine ait olduğunu ve tabii 'yanlış" olduğunu vurgulamak için o görüşleri "leninist" diye adlandırmışlar, Lenin ve "Leninizm" sözcüğünün kullanılmasına karşı çıkmıştır. Her halde o devrimin oportünistlerinin kötü maksatla kullandıkları kullandığımız "leninist" teriminin karşılığı değildir.

"Acele" yazmış olmaktan ötürü bir yanlış yapmış değiliz bu konuda. Acele yazmaya gelince. Yeni şeyler üretmiyoruz. Ustalar tarafından ıcığı cıcığı çıkarılmış ve önümüze bir hazine gibi sunulmuş ilkelerdir söz konusu olan. Zamanında özümlediysen, bunlar üzerine yazmak için 1.5 yıl araştırmaya gerek yok.

Devrimci Militan
4 . sayı çıktı

İsteme Adresi:
Ticarethane Sokak, 12/7-A Sultanahmet - İSTANBUL

FİDEL CASTRO

DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ

Küba Devriminin lideri Fidel Castro'nun Moncada kışlalarına baskının 25'inci yıldönümü dolayısıyla yapmış olduğu önemli konuşmanın üçüncü bölümünü sunuyoruz.

Bu bölümde Castro daha çok dış politika sorunları üzerinde ve özellikle, Japonlardan sonra artık ABD emperyalistleri iledo askeri ittifak aramaya kadar işi vardırmış olan Çin yöneticilerinin uluslararası alanda oynadıkları role ışık tutuyor.

Emperyalizmin Latin Amerika'da faşizmi, Afrika'da ırk ayrımını -aperheid- ve her yanda yeni sömürgeciliği desteklediğini söyledik; emperyalist politika aynı zamanda çok daha kurnazca bir politikadır. Sosyalist ülkeler arasındaki çatlakları derinleştirir, milliyetçi akımları kışkırtır, şovenizmi körükler, ve ilerici hareket içinde kendisine müttefikler arar. Emperyalizm -ki halkların sömürge sistemine karşı bağımsız ruhunun dışa vurması olan milliyetçiliğe karşı eskiden beri dişiyle tırnağıyla savaşmıştır ve şimdi de anti-emperyalist mücadelenin ve her ülkenin meşrû çıkarlarını savunmasının bir ifadesi olarak milliyetçiliğe karşı eskiden olduğu gibi savaşmaktadır- aynı duygunun aşırılaştırılmasının -yani, şovenizmin- sosyalizm ve enternasyonalizmin ilkeleriyle çatışacağı umudunu beslemektedir. O bu akımın Asya, Afrika ve Latin Amerika'da devrimci ve enternasyonalist ruhtan her zaman daha üstün geleceğine inanmaktadır.

Gerisi için de sanayileşmiş ülke olarak teknolojilerine, uluslararası kredi kurumlarındaki tekellerine ve kapitalist Batı'nın hâlâ elinde tuttuğu muazzam mal' rezervlere güvenmektedir. Yüzyıllar boyu kendi işçilerinin, sömürge ve yeni sömürgelerin ve öbür az gelişmiş ülkelerin sömürülmesiyle biriktirdiği altına, şimdi Suudi Arabistan ve İran gibi ülkelerin yığdığı mültimilyonlar eklenmiş inanılmaz kazançlar, ekonomik açıdan geri bu gibi ülkelerden gelmiştir. Eldeki bu kaynaklarla Üçüncü Dünya denilen ulus lar topluluğundan ilerici hareketi süpürüp atmayı tasarlıyorlar.

Dünya ekonomik bunalımının etkilerinin ilerici hükümetlerce yönetilen kıt kaynaklı ülkelerde kuvvetli biçimde hissedildiği doğrudur. Bu ülkeler borç yükü altında eli kolu bağlı, ve mali sorunların acımasız kırbaç darbelerine maruz durumdadır. Ekonomik zorlukların bir sonucu olarak bazı ülkelerde sağ kanat güçleri seçimleri kazanırken, gericilik aynı zorlukları daha vahşi bir tahakküm ile karşılamak için faşizme başvurmaktadır. ABD politikasının geleneksel araçları olan Uluslararası Para Fonu ve öteki kredi kurluşları, ağır şartlar dayatarak hoşlarına gitmeyen hükümetlerin tabanlarını zayıflatmakta ve kuyularını kazmaktadır. Bu ortam baskı uygulamaları için ve halkın teslim olması için ve böylece kimi ülkelerde gericiliğin geçici başarıları için elverişlidir.

Eğer ilerici ve devrimci hareketin bizzat kendisinin ciddi zorluklarla karşılaştığını inkar etseydik dürüst davranmamış olurduk. Çin liderliğinin enternasyonalizm davasına iğrenç ihaneti ,tuttuğu akıl dışı yol ve emperyalist güçlerle utanç verici ittifakı, dünya ilerici hareketi için ağır bir darbe olmuştur.

Vietnam, Angola ve Küba geçmişte ve bugün kahramanlıklarıyla, emperyalizm karşısında verdikleri azimli, kararlı ve yalpalamayan mücadele ile dünyada sarsılmaz ve herkesin takdir ettiği bir prestij kazanan bu küçük ülkeler, şimdilerde hain Çin liderliğinin acımasız saldırılarının, düşmanlığının ve iftiralarının kurbanı durumundadır. 20 yıla yakın bir süredir Birleşik Devletlerin baskı ve saldırganlığı karşısında diz çökmeyen ülkemiz, şimdi Çin yönetiminin Küba'ya uygulanan ekonomik ablukayı ve topraklarımız üzerindeki Amerikan donanma üssünün varlığını haklı çıkarmak için inanılmaz

ve rezilce çabalar içine girdiğine tanık oluyor.

Kullanılan kaba ve hilekârca dil ile alçakça ve bayağı iddialar açısından Küba'ya saldıran emperyalistlerin ve Çinlilerin söz ve yayınları arasında hiç bir fark kalmamıştır. Emperyalistlerin bizi şeker pazarımızdan yoksun bıraktığı ve bizim için son derece gerekli olan besinlerin, ilaçların, yakıtın, yedek parçaların ve ham maddelerin getirtilmesini durdurduğu o en zor yıllarımızda Küba devriminin sağlamlaşmasını ve yaşamasını sağlamakta belirleyici önemi olan Sovyet yardımına iğrenç iftiralarla saldırıyorlar. Elde ettiğimiz belirleyici ekonomik destek yanında, Playa Giron'da emperyalist saldırganlara karşı kendimizi savunmakta kullandığımız silahların Sovyetlerden sağlandığı gerçeğini asla unutmayacağız. Birleşik Devletler'in Küba'ya karşı doğrudan bir saldırı ile jenoside kalkışmamış olması gerçeği, büyük ölçüde SSCB'nin dayanışması ve desteğine bağlıdır. Tarih bu denli çarpıtılamaz. Kelimeler daha soylu amaçlar için yaratılmıştır.

Küba'nın enternasyonalist politikası; Angola halkının 15 yıllık kahramanca mücadele sonucu kazandığı bağımsızlığının ellerinden alınmaması için, oğulları Afrika'da Güney Afrikalı ırkçılara karşı çarpışan halkımızın sınırsız fedakârlığı; ve Birleşik Devletler, diğer NATO güçleri ve Arap gericileri tarafından başlatılan yabancı saldırıya karşı verdiği savaşta Etiyopya Devrimi ile dayanışmamız, Çin liderleri tarafından emperyalizmin sözcülerinin kullandığı aynı alçakça ve çirkin terimlerle, hatta daha bile kötü —daha az kurnazca ve daha açıktan açığa kaba— bir dille tanımlanıyor.

Enternasyonalizm ve onun halklar arasında dayanışma ve kardeşlik idealleri Marksizm-Leninizmin özünü oluşturur. Enternasyonalizm olmadan Küba Devrimi varolamazdı bile. Enternasyonalist olmak insanlığa olan borcumuzu ödemenin bir yoludur.

Küba Devrimi'nin enternasyonalist görevini nasıl kusursuzca yerine getirdiğinden sözetmekten, kendi kendimizi övmekten hoşlanmasak da Angola ve Etiyopya ile askeri işbirliğimizin yeni bir şey olmadığı hatırlanmalıdır. Küba askerleri 1963'te, kahramanca verilen bağımsızlık mücadelesinin zafere ulaşmasını izleyen aylarda topraklarının bir kısmına el konmak istenen kardeş Cezayir Cumhuriyeti'ni yabancı saldırıya karşı desteklemek için Cezayir'e gitti. Küba askerleri 1973'de siyonist saldırganlara karşı girişilen son savaştan hemen sonra Suriye yardımımızı talep edince bu ülkeye gittiler. Küba savaşçıları, Gine-Bissau ve Angola'nın Portekiz sömürgeciliğinden kurtulmalarına yardım etmek için savaştılar ve öldüler. Sierra Maestra'daki gerilla mücadelemizdeki değerli yoldaşlarımızın Che ile birlikte Bolivya'da öldüklerini herkes biliyor.

Kübalı devrimcilerin bu enternasyonalist geleneği, devrimin zaferinden çok daha öncelere, çoğunluğu komünist olan binden fazla gönüllü savaşçının faşizme karşı dövüşmek için İspanya'ya gittikleri günlere uzanıyor. Komünistlerin uluslararası dayanışması, fedakarlık ve mücadele ruhu, şanlı Paris Komünü günlerinden beri dünya devrimci hareketinde derin ve anlamlı kökler salmıştır.

Yanki emperyalistlerinin, dayanışması, gericilik, burjuvazi ve faşizm iledir. Yüz binlerce ABD askeri ve askeri uzmanı Batı Avrupa'da Turkiye'de, Suudi Arabistan'da, İran'da, Güney Kore'de, Japonya'da, Federal Alman Cumhuriyeti'nde ve daha onlarca başka ülkede üstlenmiş durumdadır. Emperyalistler kendi aralarında iş birliği yapma hakkına sahip olabiliyorlar da devrimciler olamayacak mı?

Afrika'da ve dünyanın diğer kesimlerindeki askeri uzmanlarımız egemen hükümetler tarafından çağrılmıştır. Buna karşılık, ABD, Panama'da ora halkının iradesine aykırı olarak on binlerce asker bulundurmaktadır. Birleşik Devletler, Küba'nın ulusal topraklarının belli bir kesiminde yurdumuzun iradesine aykırı olarak binlerce bahriyeliyi üslendirmiştir. Askerlerimiz Afrika'da tamamıyla bağımsız, ilerici ve devrimci hükümetlerin istekleri sonucu bulunurken, Birleşik Devletler'in askeri personelimizi Afrika'dan geri çekmemizi istemeye ne hakkı vardır?

Siyasal ve ahlaksal açıdan, emperyalizmin bu taleplerini destekleyenleri nasıl tanımlamalı? Çin Halk Cumhuriyeti'nde budala bir faninin tanrılaştırıldığı ve Parti'nin ve onun en iyi kadrolarının yokedildiği çılgın Kültür Devrimi macerası günlerinden beri kendilerini küçük burjuva zihniyetine terkeden yönetici çevreler, enternasyonalizme ihanet ederek sosyalist bir devleti, yöneticilerin eşlerinin ve damatlarının politbüro üyesi oldukları bir aile çiftliğine dönüştürdü.

(Devam Edecek)